

Henkilökohtainen herätys

Neh. 1:4-11

4. Tämän kuultuani minä istuin monta päivää itkien ja murehtien. Minä paastosin ja rukoilin taivaan Jumalan edessä

5. ja sanoin: "Oi **Herra, taivaan Jumala, suuri ja pelättävä Jumala, joka pidät voimassa liiton ja säilytät laupeuden** niille, jotka rakastavat sinua ja noudattavat sinun käskyjäsi.

6. Kuunnelkoot korvasi tarkoin palvelijasi rukousta ja **olkoot silmäsi avoimina**, kun minä nyt päivin ja öin **rukoilen** sinun edessäsi palvelijoittesi **israelilaisten puolesta ja tunnustan synnit**, jotka me israelilaiset olemme tehneet sinua vastaan. Myös **minä ja isäni suku** olemme tehneet **syntiä!**

7. Me olemme **tehneet pahoin** sinua vastaan **emmekä ole noudattaneet käskyjä, lakeja ja säädöksiä**, jotka sinä annoit palvelijallesi Moosekselle.

8. **Muista sana**, jonka annoit palvelijallesi Moosekselle: 'Jos lankeatte uskottomuuteen, minä hajotan teidät muiden kansojen sekaan.

9. Mutta **jos te palaatte** minun luokseni, noudatatte minun käskyjäni ja teette niiden mukaan, niin vaikka teidän karkotetunne olisivat taivaan ääriässä, **minä kokoan heidät** sieltäkin ja tuon heidät paikkaan, jonka olen valinnut nimeni asuinsijaksi.'

10. Ovathan he sinun palvelijoitasi, **sinun kansaasi**, jonka **sinä vapautit suurella voimallasi ja väkevällä kädelläsi**.

11. Oi Herra, kuunnelkoot korvasi tarkoin palvelijasi ja niiden palvelijoittesi rukousta, jotka tahtovat pelätä sinun nimeäsi! **Anna nyt palvelijasi hankkeen menestyä ja suo hänen saada armo sen miehen edessä."** Minä olin näet kuninkaan juomanlaskija.

Mitä kaipaavat?

Mikä on tänään sinun tyvin tarpeesi? Entä perheesi, sukusi tai kansamme? Voi olla, että kaipaamme moniakin tärkeitä asioita, jotka eivät ole sitä syvintä. Enne välttämättä osaa edes nimetä suurinta tarveitamme. Koemme vain ehkä, että jotain olennaista meiltä puuttuu. Tämän päivän tekstimme kertoo, mikä on syvin tarpeemme.

Herätys

Tänä aikana Suomessa ei tarvittaisi mitään kipeämmin kuin uutta herätystä. Ne, jotka ovat joskus elämässään päässeet maistamaan jotain herätyksestä niin kuin minäkin 60-luvulla, eivät voi lakata kaipaamasta uutta virvoituksen aikaa maahamme. Saamme olla Jumalalle kiitollisia siitä, että kuluneiden kolmen vuosisadan aikana Herra on antanut maahamme useita herätyksen aaltoja. Kun saimme olla herätyksen keskellä, emme suinkaan tajunneet kuinka suurista Herran töistä oli kysymys, kun edessämme oli edelleen valtaisa enemmistö ihmisiä, jotka käänsivät selkensä evankeliumin sanalle.

Kun vertaamme nykyistä tilaa maassamme 60-luvun tilanteeseen, tajuamme hyvin, että silloin elettiin herätyksen keskellä. Tämän päivän hengellistä tilaa kuvaa hyvin se, millaisia uutisia Nehemia sai kuulla Jerusalemissa: Jumalan kansa elää tänään "suuressa kurjuudessa ja häväistyinä" ja Jumalan sanan muuri on maahan revittyinä. Kaipaamme herätystä, toivomme ja rukoilemme sitä, vaikka eri tahoilta kuuluu jopa aiempia herätyksiä kokeneiden suusta, ettei nykyisessä Suomessa herätys ole enää mahdollinen, kun ihmiset eivät enää tunne Raamattua eivätkä lue sitä. Toisaalta voimme olla varsin tyytyväisiä omaan rauhaisaan olotilaamme, vaikka se olisikin hautausmaan rauhaa, niin kuin aikanaan herätyksen taakseen jättäneen Laodikean seurakunnan, joka oli oikein tyytyväinen olotilaansa.

Herätyksen kaipuu

Herätyksen kaipuu voi kyllä olla sikäli valheellista, että saatamme kuvitella, että kun Jumala antaa herätyksen ajan, niin evankeliumin julistus sujuu helposti ja seurakunta kasvaa kovaa vauhtia. Todellisuudessa herätyksen ajat ovat ankaria taistelun jaksoja kirkon historiassa. Kun Jumala herättää omansa, Sielunvihollinenkin nostattaa omansa vastarintaan. Usein herätykset johtavat jopa vainoihin. Nehemian kirjakin osoittaa sen. Nehemian heräämisen seurauksena Jerusalemin väestö heräsi, mutta tuloksena oli ankara kamppailu vastustajien kanssa. Herra ei ole tässä ajassa luvannut omilleen helppoa tietä mutta kylläkin tien elämään syvässä yhteydessä Hänen kanssaan. Sitä on todellinen siunaus.

Omantunnon herätys

Kun puhun nyt herätyksestä, tarkoitan aitoa omantunnon herätystä. Tänä aikana on nimittäin monenlaista puhetta herätyksestä. Jotkut puhuvat armolahjaherätyksestä, jotkut ylistysherätyksestä, jotkut heräämisestä yhteiskunnalliseen vastuuseen tai heräämistä johonkin muuhun sinänsä tärkeään kristilliseen toimintaan. Ne ovat pikemminkin aidon omantunnon herätyksen seurauksia kuin varsinaista herätystä. Ilman omantunnon herätystä voimme kyllä innostua yhdestä ja toisesta asiasta, mutta enemmin tai myöhemmin joudumme näkemään, että mikään sellainen ei tuota pysyvää hedelmää Jumalan kunniaksi ja ihmisten pelastukseksi. Vain Pyhän Hengen synnyttämä omantunnon herätys tuottaa pysyvää hedelmää.

Yksi syyttää toiset

Nehemian kirja on kuvaus ei vain ulkoisen muurin rakentamisesta Jerusalemiin vaan myös aidosta ja laajasta herätyksestä, jossa pappi Esran ja Nehemian vaikutuksesta koko kansa kääntyy parannuksessa Herran puoleen ja sen elämä uudistuu aivan toiseksi. Mutta niin kuin monissa maassamme tapahtuneissa herätyksissäkin alku kipinä hengelliselle roihulle tapahtui yhden ihmisen sydämessä. Maassamme oli Liisan Eerikin tyttären, Paavo Ruotsalaisen, Lars Levi Lestadiuksen tapaisia miehiä ja naisia, jotka Herra sai murtaa syvään synnintuntoon ja aitoon parannukseen ja sitä kautta Kristuksen tuntemiseen ja palamaan Pyhän Hengen tulesta.

Kun yksi tekee sydämen pohjaan ulottuvan parannuksen ja huutaa avukseen Herran armoa, siitä voi levitä Hengen tuli hyvinkin laajalle. Eri puolilla maailmaa kuulemme yhä viestejä siitä, että Pyhän Hengen tuli leviää ja herätys kasvaa kasvamisestaan. Näin on esimerkiksi tänäkin päivänä yhä Etiopiassa tai Kiinassa. Iranissa myös herätys on jatkunut jo lähes kolmekymmentä vuotta. Jos Jumalan on mahdollista herättää muslimien ja ateistien sydämiä, niin kyllä Hän voi sen tehdä Suomesakin vielä.

Nousu ja laskuvedet

Herätys on Jumalan työtä, jota emme omin voimin saa aikaan. Siksi herätystä, jossa monet uudet ihmiset löytävät tiensä Herran luo, edeltää yleensä aina uskovien herääminen rukoilemaan ja tekemään parannusta omista synneistään. Laajan herätyksen vaikutukset voivat olla kokonaisia yhteisöjä mullistavia niin kuin aikanaan Pohjanmaalla. Toisaalta näemme usein, että herätys syystä tai toisesta hiipuu, usein uskovien välille syntyvien riitojen ansiosta. Sielunvihollinen on taitava uskovien välien sotkija ja kaikenlaisten ylilyöntien ja sielullisuuden sotkija aitoonkin herätykseen. Kaikki herätyksessä Pyhän Hengen kutsun saaneet ja ulkonaisesti heräneiden mukaan lähtenyt ei välttämättä tule uskoon ja heissä Herran työ jää

puolittiehen. Usein heistä saattaa tulla jopa herätysten ankaria vastustajia. Niin tapahtui myös Nehemian herätyksessä. Nousuvettä seurasi laskuvesi, mutta herätyksen seuraukset vaikuttivat aina Jeesuksen aikaan asti.

Ellei Jumala olisi vuosisatojen kuluessa toistuvasti herättänyt lamaannukseen ja synnin valtaan sortuneen kirkkonsa, kristillinen seurakunta olisi ajat sitten kadonnut maailmasta. Jumalan on sanoinkuvaamattoman kärsivällinen armossaan antamalla syvään kuolemaan vajonneelle kirkkolleen uudistusten ja väkevien herätysten aikoja. Siksi saamme yhä tänäänkin rukoilla ja anoa uutta herätystä myös omaan maahamme ja myös sinne, missä on vain vähän uskovia kristittyjä.

Ylpeyden murtuminen

Herätys alkaa siitä, kun Herra saa herätetyksi ensin uskovat. Se edellyttää, että Hän saa murretuksi uskovien sydämet siitä hirvittävästä ylpeydestä, joka sydämiämme piinaa. Siksi herätys alkaa, kun Jumala vie omansa syvään katumukseen ja avoimesti tunnustamaan oman sydämensä synnit ja myös oman perheensä, oman sukunsa ja oman kansansa synnit.

Usein sydämemme ovat niin ylpeyteen taipuvia, että saatuamme edes hivenen maistaa Jumalan armotyötä elämässämme tai seurakunnassamme alamme jo ylpeilemään siitä, vaikka siinä ei ole mitään omaa ansiotamme, että saimme armon osaksemme. Siksi Herran on usein vietävä omansa todella syvään ahdistukseen ja kurjuuteen, ennen kuin ylpeytemme alkaa pala palalta murtua ja Jumala yksin saa kunnian omasta työstään.

Nehemian herätyskään ei ollut poikkeus. Vaikka kuninkaan huippuvirkamiehenä Nehemian elämä pääkaupungissa oli ulkoisesti hyvää ja hurskasta, hänen oman kansansa kurjuus mursi hänen sydämensä syvään parannusrukoukseen. Kysymys ei ollut vain hetkellisestä nöyrytyksestä rukoilemaan, vaan hän rukoili monta päivää syvästi murheellisena omasta ja kansansa syntisyydestä. Siitä alkoi sitten pitempi neljän kuukauden rukousvalmistelu tulevaan tehtävään, jonka hän sai nöyryttyään Herran kasvojen edessä.

Danielin rukous

Nehemian kirjan ensimmäinen luku on yksi Raamatun ajattomista rukouksista. Se muistuttaa merkittävässä määrin Danielin aikaisempaa rukousta pakkosiirtolaisuudessa. Nehemian herätys tapahtui siis Jumalan armon jatkumossa. Nehemia ikään kuin tarttuu Danielin rukoukseen ja jatkaa sitä. Meillekään ei ole pahitteeksi tuntea aikaisempia herätyksiä ja nähdä, mikä niissä oli olennaista.

Luen Danielein vähän pitemmän tunnustusrukouksesta osan :

*"Oi Herra, sinä **suuri ja pelättävä Jumala**, joka pidät voimassa **liiton** ja pysyt **armollisena** niille, jotka rakastavat sinua ja noudattavat sinun käskyjäsi. Me olemme tehneet syntiä, olemme tehneet väärin, **olemme olleet jumalattomia** ja uppiniskaisia. Olemme **poikenneet pois sinun käskyistäsi** ja säädöksistäsi. Me **emme ole kuunnelleet** palvelijojiasi, profeettoja, jotka puhuivat sinun nimessäsi kuninkaillemme, ruhtinaillemme ja isillemme, maan koko kansalle. **Sinun, Herra, on vanhurskaus**, mutta **meidän kasvoillamme on tänä päivänä häpeä**. Juudan miesten ja Jerusalemin asukkaiden ja koko Israelin, lähellä ja kaukana asuvien, kasvoilla on häpeä kaikissa maissa, joihin sinä olet heidät karkottanut, koska he ovat olleet sinulle*

uskottomia. Herra, meidän kasvoillamme, kuninkaittemme, ruhtinaittemme ja isiemme kasvoilla, on häpeä, koska me olemme tehneet syntiä sinua vastaan. **Herran, meidän Jumalamme, on armo ja anteeksiantamus,** vaikka me olemme kapi-noineet häntä vastaan. Emme ole kuunnelleet Herran, meidän Jumalamme, ääntä emmekä vaeltaneet hänen opetustensa mukaan, jotka hän antoi meille palvelijoit-tensa, profeettojen, kautta. Koko Israel rikkoi sinun lakisi, poikkesi pois eikä kuun-nellut sinun ääntäsi. Niin meidän **päällemme vuodatettiin se kirous,** josta Jumala oli vannonut valan ja joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan palvelijan, **laissa,** sillä me olimme tehneet syntiä häntä vastaan. Jumala toteutti sanansa, jonka hän oli pu-hunut meitä ja meidän tuomareitamme vastaan, jotka meitä tuomitsivat, ja antoi tulla päällemme niin suuren onnettomuuden, ettei sellaista, mitä tapahtui Jerusalemissa, ole tapahtunut missään muualla koko taivaan alla. Koko tämä onnettomuus kohtasi meitä sellaisena kuin se oli kirjoitettu Mooseksen lakiin. .... Oi, Jumalamme, kuule palvelijasi rukous ja hänen anomisensa. **Herra, anna kasvojesi loistaa** autioituneen pyhäkkösi yli itsesi tähden. Jumalani, kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso meidän hävitettyjä paikkojamme ja kaupunkia, joka on otettu sinun nimiisi, sillä me annamme **rukouksiemme** langeta sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme vaan **sinun suureen armoosi luottaen.** Herra, kuule, **Herra, anna anteeksi!** Kuuntele, Herra, ja toimi! **Itsesi tähden, minun Jumalani,** älä viivyttelä, sillä sinun kaupunkisi on otettu sinun nimiisi, samoin sinun kansasi." (Dan. 9:4-19)

Nehemian asenne

Nehemia oli mies, joka uskoi Jumalaan, ei vain Jumalan olemassaoloon, vaan Ju-malaan todellisena Herrana. Nehemia uskoi, että taivaassa on Jumala, joka kuulee rukoukset ja jonka eteen voi mennä itkuineen ja murheineen. Tällä Jumalalla on val-ta vaikuttaa asioihin. Nehemia tunsikin Lain, Tooran, joka osoitti, ettei mikään ollut Ju-malalle mahdotonta. Inhimillisesti tilanne oli toivoton, mutta ei Jumalalle. Niin kuin kaikki ne, jotka ovat Jumalan valtakunnassa saaneet jotakin aikaan, Nehemiakin va-rasi aikaa puhuakseen Jumalalle ja pyytääkseen hänen apuaan. Monien muiden Raamatun rukoilijoiden tapaan hän myös paastosi voidakseen kokonaisvaltaisesti keskittyä rukoukseen.

On merkittävää huomata, että Nehemia vetäytyi ystävistään, jotta hän voisi rukoilla rauhassa. Helposti jäämme samanmielisten kanssa istumaan ja päivittelemään asioiden tilaa. Jotkut ryhdistäytyvät tekemään suunnitelmia vaikeuksien voittamiseksi. Neuvottelut voidaan aloittaa rukouksella, mutta ani harvat viipyvät Jumalan edes-sä ja panevat toivonsa häneen. Nehemia osoittaa kaikkien aikojen kristityille, kuinka tulee menetellä tilanteissa, jotka näyttävät ylivoimaisilta. Vain Jumalalta saadaan oi-keat neuvot ja ratkaisut.

Nehemian rukous

Nehemian rukous alkoi tunnustuksella, jossa hän ilman puolusteluja tunnustaa kan-sansa synnin ja samaistuu kansaansa niin, että hän tunnustaa ne omina synteinä. Sitten hän vedoten Jumalan lupauksiin rukoilee, että hän saisi osakseen ku-ninkaan suosion, sillä hänen murheensa ei jäänyt pelkän sääliittelyn tasolle, vaan hän oli valmis ryhtymään toimenpiteisiin pakkosiirtolaisuudesta palanneiden ja Jeru-salemin tilan kohentamiseksi, jos Jumala avaisi siihen mahdollisuuden.

Rukous lähtee liikkeelle voimakkaasta tunnemyrskystä ja järkytyksestä, kun hän oli kuullut uutisen heimoveljiensä surkeasta tilasta Jerusalemissa. Hän itki ja paastosi, murehti ja rukoili. Viilipyttymäinen tyyneys synnin järkyttävän todellisuuden keskellä ei todellakaan ole kristillistä. Jos voimme elää "kaikessa rauhassa" synnin rehottaessa ympärillämme, meidän tulee ensiksi rukoilla silmävoidetta nähdäksemme todellisuuden oikein. Meidän tulee pyytää Pyhää Henkeä murtamaan paatumuksemme ja tehtävä parannus omasta välinpitämättömyydestämme.

Kukaan ei voi rukoilla ilman uskoa siihen, että Jumala on ja että Hän palkitsee ne, jotka Häntä etsivät. Nehemian usko perustui siihen, että hän tunsikin Jumalan ilmoituksen ja Jumalan tekoja. Hän tiesi, miten suuri ja pelättävä Jumala oli toiminut oman Sanansa mukaisesti. Jumalaan voi uskoa vain siinä määrin kuin Häntä tuntee. Usko ei ole tunne vaan meidän vastauksemme, tahtomme kuuliainen vastaus sille, kuka Jumala on ja mitä Hän sanoo. Jumala voi ja tahtoo.

Katse Jumalaan

Oi Herra, taivaan Jumala, suuri ja pelättävä Jumala, joka pidät voimassa liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka rakastavat sinua ja noudattavat sinun käskyjäsi.(4)

Nehemia ei aloittanut rukoustaan anomalla, ei liioin tunnustamalla syntejään eikä ylistämällä, vaan kiinnittämällä katseensa Jumalaan. Jumalan mieleen palauttaminen sytyttää hänessä uskon ja rohkeuden. Mutta juuri Jumalan katseleminen vie hänet katumukseen ja synnintunnustukseen. Hän tunnustaa, että hän yhdessä kansan kanssa on rikkonut Jumalan liittoa vastaan ja on siksi joutunut kärsimään syystä. Sydämemme on oltava herkkä Jumalan Hengelle, kun Hän osoittaa anteeksi saamisen tarpeen elämässämme.

Jumalan suuruuden ja peljättävyyden edessä syntinen ihminen ei voi kestää, ja siksi uskovakin mielellään pakenee kaikkein kipeintä totuutta omasta sisäisestä liastaan, himoistaan, ylpeydestään, itsekkyydestään, kateudesta, katkeruudesta ja vihastaan. Niiden totuuden mukainen näkeminen Jumalan valossa vie hänet niin syvään häpeään, että hän ei kestä sitä. Jumalan kirkkaus paljastaa hänet "helvetin kekäleeksi", jolle kuuluisi pelkkä tuomio ja kadotus. Juuri siitä syystä tämän maailman ihminen viimeiseen asti pyrkii torjumaan syyllisyytensä, vertailee itseään toisiin suurempiin syntisiin, näkee ja tuomitsee toisissa omat syntinsä ja hellii valheellisia mielikuvia omasta itsestään.

Synnin tunnustus

Siksi Nehemia ei aloitakaan rukoustaan synnintunnustuksella, vaikka hänen omatuntonsa syyttääkin häntä, vaan suuntaa mielensä Jumalan uskollisuuteen liitossaan. Meille, jotka olemme saaneet Jumalan armosta oppia tuntemaan jotain Jeesuksen uhrista Golgatalla ja Jumalan uskollisuudesta oman Poikansa vuodattamaa verta kohtaan, saammekin käydä kohtaamaan oman syvän turmeluksemme Herran armoon turvautuen. Kipeä ja murskaava totuus ylpeydestämme ei silloin vie meitä epätoivoon, vaan katselemaan Jeesuksen Golgatan sovitusta. Synnin tunnustukseksemme ei tule ainoastaan se, että olemme kaikki Jumalan käskyt toistuvasti rikkoneet, vaan näemme syntiemme hirvittävän hinnan Vapahtajan kärsiessä Jumalan tulen polttaessa Häntä ristin puulla. Jumalan peljättävyys ja Hänen käsittämättömän suuri armonsa kohtaavatkin meidät taipuessamme totuuteen. Syntien tunnustami-

nen murskaa kyllä ylpeytemme, mutta eheyttää sydämemme Jumalan armon tähden.

Meille individualistisille suomalaisille voi olla vaikeata ymmärtää, miksi Nehemia samaistuu kansansa ja esi-isiensä synteihin ikään kuin hän itse olisi ne tehnyt. Helpposti voimme tokaista: "En ole vastuussa isäni tai isoisäni synneistä!" Mutta yhteisvastuu ja yhteisöllisten syntien käsittely Jumalan edessä kuuluu raamatulliseen kristillisyyteen. Meidän yksilölliset syntimme tapahtuvat usein muiden ihmisten kanssa ja monien vääristyneiden rakenteiden ja ennakkoluulojen, yhteisällisen vihan ja katkeruuden, yleisesti hyväksytyjen valheiden verkossa.

Siksi Nehemia ei synnintunnustuksessaan tyydy pelkkään yksilölliseen tai yleiseen toteamukseen syntisyydestä, vaan tunnustaa yksityiskohtaisesti kansansa rikkomuksen suhteessa Jumalan sanaan.

Kuunnelkoot korvasi tarkoin palvelijasi rukousta ja olkoot silmäsi avoimina, kun minä nyt päivin ja öin rukoilen sinun edessäsi palvelijoihisi israelilaisten puolesta ja tunnustan synnit, jotka me israelilaiset olemme tehneet sinua vastaan. Myös minä ja isäni suku olemme tehneet syntiä! Me olemme tehneet pahoin sinua vastaan emmekä ole noudattaneet käskyjä, lakeja ja säädöksiä, jotka sinä annoit palvelijallesi Moosekselle. (6,7)

Nehemia mittaa omia, sukunsa ja kansansa syntejä Mooseksen lailla eli Jumalan ilmoitetulla tahdolla. Meillä on vaara arvioida omaa tilaamme yhteiskuntamme yleisillä normeilla, jotka eivät tänä päivänä pidä pahoina asioina moniakaan, joista vielä takavuosina koettiin syvää häpeää. Voimme jopa olla ylpeitä suuresta avaramielisyydestämme ns. pikkusyntejä kohtaan. Jotta pääsisimme totuuteen, meidänkin on suostuttava mittaamaan omaa elämäämme Jumalan lailla, käskyillä ja viime kädessä Jeesuksen tiukalla opetuksella Vuorisaarnassa. Lain hyvä tehtävä on murtaa ylpeyttämme ja ajaa meitä yhä uudelleen Kristuksen armon syliin.

Vetoa lupauksiin!

Rukouksen edetessä synnintunnustus vaihtuu Jumalaan ja Hänen lupauksiinsa vetoamiseen. Nehemia anoo ja puhuu kansansa puolesta. Niin tekivät Aabraham, Mooses, Jeremia ja Daniel. Myös Paavali anoi. He pyysivät tosissaan ja täydestä sydäimestä. He anoivat siihen määrään asti, että eivät pitäneet omaa henkilökohtaista kohtaloaan minkään arvoisena, kunhan vain Jumalan nimi tulisi tunnetuksi, Jumalan armo ja totuus voittaisi ihmisten elämässä. Mooses uskalsi rukoilla: *"Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi."* (2 Moos 32:32). Kiivaus Jumalan puolesta, rakkaus lähimmäisiin ja välinpitämättömyys omasta kohtalosta muodostavat anomisen edellytykset. Ne taas nousevat Raamatun sanan ja lupauksen tuntemisesta.

Muista sana, jonka annoit palvelijallesi Moosekselle: 'Jos lankeatte uskottomuuteen, minä hajotan teidät muiden kansojen sekaan. Mutta jos te palaatte minun luokseni, noudatatte minun käskyjäni ja teette niiden mukaan, niin vaikka teidän karkotetunne olisivat taivaan äärissä, minä kokoan heidät sieltäkin ja tuon heidät paikkaan, jonka olen valinnut nimeni asuinsijaksi.' Ovathan he sinun palvelijoihisi, sinun kansaasi, jonka sinä vapautit suurella voimallasi ja väkevällä kädelläsi. (8-10)

Me uuden liiton kansa saamme noiden lupauksen lisäksi tarttua myös Uuden testamentin ihaniin lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että meidän ei tulisi yhtä totuudellisesti kuin Nehemia kohdata oma ja sukumme syntisyys. Meille luvataan:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.... Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä....Lapseni! Kirjoitan tämän teille, ettette tekisi syntiä. Jos joku kuitenkin syntiä tekee, meillä on Isän luona puolustaja, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä vain meidän vaan myös koko maailman. (1. Joh. 1:7,9; 2:1-2)

Nehemian pyyntö

Nehemian rukous päättyy pyyntöön: *"Anna tänä päivänä palvelijasi hankkeen menestyä ja suo hänen saada armo kuninkaan edessä!"*(11) Se kuulostaa mitättömältä, jopa epäsuhtaiselta muuhun rukoukseen verrattuna. *"Tämä päivä"*, johon hän viittaa lienee noin neljän kuukauden päästä siitä, kun hän aloitti rukoustaistelunsa.

Rukous alkaa Jumalasta, se on Pyhän Hengen työtä meissä. Rukous on myös vuoropuhelua. Nehemian kohdalla rukoustaistelu oli johtanut siihen, että Herra oli saanut puheenvuoron: *"On hyvä Nehemia, että rukoilet Jerusalemin puolesta, mutta parempi olisi, että pyydät kuninkaalta luvan lähteä rakentamaan Jerusalemin muurit."*

Nehemia tiesi, että pyyntö saada lähteä Jerusalemiin merkitsi hänen koko virkauransa jopa henkensä vaaralle alttiiksi panemista. Asia ei ollut pieni. Siitä oli kiinni nyt koko suuri hanke Jerusalemin muurien jälleenrakentamisesta ja kansakunnan palauttamisesta Jumalan sanan turvamuurin taakse.

Herätys lähtee aina liikkeelle tunnustuksesta, että kansa, kaupunki, ihmisryhmä ja yksilö ovat suhteessa Jumalaan, samaistumisesta niiden suruun ja syntiin ja halusta ja päätöksestä auttaa tavalla, joka on Jumalan tahdon mukainen. Siitä alkaa evankelioimis- ja lähetystyö, sanan julistus, jonka kautta monet voivat päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mutta kun työ lähtee liikkeelle murretun sydämen rukouksesta, kunnian siitä saa yksin Herra.

Esimerkki katumuksesta - Katsuyuki Yoshimoton tie

Turhuuksien turhuus, sanoi Saarnaaja, turhuuksien turhuus, kaikki on turhuutta! Mitä hyötyä ihmiselle on kaikesta vaivannäöstään, jolla hän vaivaa itseään auringon alla? (Saarn. 1:2,3)

Kun silmäni osuivat näihin Saarnaajan kirjan sanoihin, silmistäni alkoi valua kyyneliä valtoimenaan. Sanat kertovat, miten olin elänyt maailmassa ja yrittänyt juoda elämän vettä tyhjyyden kaivosta. Merkkillisellä tavalla jouluna 2000 minut johdettiin Aon luterilaiseen kirkkoon. Nyt saan kiittää koko sydämestäni Herraa siitä, miten Jeesuksessa Kristuksessa sain syntini anteeksi ja osallisuuden ikuiseen elämään. Kerron runsaan vuoden ajalta kokemuksiani, jotka johtivat minut pelastukseen.

Elin lukemattomien syntien sitomana tajuamatta sitä itsekään. Niitä olivat muun muassa piittaamattomuus, epätoivo, harhakuvitelmat, nihilismi, itsekkäiden halujen tyydyttäminen, itsenhalveksunta, itsevanhurskaus, pelkuruus, ylpeys, kovasydämys, julmuus, ulkokultaisuus, itsekorotus, ärtyneisyys, katkeruus, laiskuus, halveksunta, petos, turhan kunnian pyyntö, itsekidutus jne. Sellainen olin.

Minulla on kaksi jo aikuiseksi varttunutta lasta. He merkitsivät minulle elämän sisällystä ja iloa. Yritin kasvattaa heitä parhaani mukaan hyvään ajatteluun ja elämään. Sitä mukaan kuin he kasvoivat, he siirtyivät vanhempien vaikutuksen ulkopuolelle. Lopulta päädyin vain hiltjaa seuraamaan heidän elämänsä suuntaa. Samalla muistin syvyyksistä alkoi nousta esiin kasvatustapoihini liittyvää katumusta ja surua. Sisimmästäni nousu rukouksen kaltainen huokaus, jossa jouduin jättämään heidän tulevaisuutena jonkin yliluonnollisen voiman haltuun. Samalla myös tyhjyyden tunne alkoi jäytää sisintäni. Koin joutuneeni umpikujaan. Alkoi tuntua siltä kuin joku olisi haastamassa minua.

Niissä tunnoissa vuoden 2001 huhtikuussa poikani, joka oli lukioikäisenä aiheuttanut jonkin verran huolta meille vanhemmille, ilmoitti yllättäen, että hän aikoo ottaa kasteen. Pian sen jälkeen hänet kastettiin emmekä me vanhemmat olleet paikalla sitä todistamassa. Kumma kyllä pian sen jälkeen minulle tapahtui yksi toisensa jälkeen asioita, jotka ajoivat minut arvioimaan siihenastista elämäni ja katumaan edesottamuksiani.

Ensiksi elokuussa tyttäreemme ja meidän vanhempien ajatukset joutuivat ensi kertaa törmäyskurssille, joka aiheutti voimakkaan tunnemyrskyn. Olimme murheissamme, kun ajatuksemme eivät saavuttaneet tytärtämme ja aloimme epäillä kasvatusmenetelmiämme. Tilanne vei siihen, että joksikin aikaa me puolisoitkaan emme kyenneet puhumaan toisillemme.

Huoli ja osaltaan vaihdevuosivaivat aiheuttivat sen, että syyskuussa vaimoni romahti ja vietiin ambulanssilla sairaalaan. Onneksi tilanne ei ollut vakava, vaan hän pääsi seuraavana päivänä kotiin. Kun kuitenkin epäiltiin ongelmia aivoissa, hänelle suoritettiin aivojen verisuonten tutkimus. Myöhemmin hän kertoi, että hän oli valmistautunut jo kuolemaan. Minuakin useampaan otteeseen huolestutti sama mahdollisuus. Sen jälkeenkin hänellä oli useita kohtauksia, joissa hänet vietiin Kasain kaupungissa sijaitsevasta työpaikalta Nishiwakin kaupunginsairaalaan. Joka kerta tutkimukset osoittivat kuitenkin, ettei ollut aihetta huoleen.

Noiden asioiden jatkuessa lokakuussa halusin hiukan kohottaa masentunutta mielialaamme ja ostin mielenjohteesta Mersun omatunto hiukan kolkuttaen, vaikka meillä ei olisi ollut siihen varaa. Kun auto tuli, pienen hetken koin vähäistä innostusta, mutta mihinkään emme sen suuren koon vuoksi kuitenkaan voineet helposti mennä ja niin se jäi lähes tarpeettomana seisomaan. Sellaisen hankkiminen, mitä tässä maailmassa pidetään hienona ja arvokkaana, synnytti minussa yhä syvemmän tunnon typeryydestä ja turhuudesta.

Meille läheinen vaimoni serkku oli rakentanut uuden talon samoihin aikoihin kuin mekin omamme. Marraskuussa sen toinen kerros paloi, kun heidän pieni lapsenlapsensa oli tullut kylään ja leikkinyt tulitikuilla. Onneksi kukaan ei tulipalossa loukkaantunut. Perheen syvä suru ei jättänyt meitäkään kylmiksi.

Joulukuussa vaimoni serkku ilmaisi ilonsa vaimoni voinnin paranemisesta. Pian uudenvuoden jälkeen hänen oma vaimonsa kävi varmuuden vuoksi tutkimuksissa, koska hän oli loppuvuodesta ollut hiukan huonovointinen. Hänen aivoistaan löytyi pöytätennispallon kokoinen kasvain. Hän joutui heti sairaalaan ja alle viikossa hänelle suoritettiin kaksi suurta leik-

kausta. Toinen kesti 34 ja toinen 10 tuntia. Jonkin aikaa hän häilyi elämän ja kuoleman väli-
maastossa, mutta toipui kuin ihmeen kautta. Noiden tapahtumien keskellä koin syvästi, mi-
ten minulla ei ollut mitään lohdutuksen sanaa kerrottavanani hänelle, hänen miehelleen ja
lapsilleen, jotka olivat huolen ja masennuksen vallassa. Tuon kaiken keskellä koin voimak-
kaasti, miten tänään rauhaisa elämä voi huomenna yhdessä hetkessä vaihtua epätoivoksi ja
kauhuksi.

Minun serkkuni puolestaan alkoi viime syksyn alussa kärsiä puhumisvaikeudesta. Hänet tut-
kittiin ja häneltäkin löytyi aivokasvain, joka oli jo niin levinnyt, ettei leikkausta voinut suo-
rittaa. Hän joutui sairaalaan odottamaan vain kuolemaansa. Hän oli joutunut tyttärensä hyl-
käämäksi eikä tämä tullut edes katsomaan häntä sairaalaan. Lastenlapsiaankaan hän ei ollut
koskaan tavannut. Syvässä yksinäisyydessä hän kuoli pian uudenvuoden jälkeen. Osallistuin
hautajaisiin, mutta enemmän kuin asianomaisen kuolema minua murehdutti surujuhla, joista
puuttui täydellisesti rakkaus.

Maaliskuisena aamuna isäni, joka oli viime vuoden kesällä sairastunut vakavasti keuhkokuu-
meeseen mutta toipunut siitä, sai aivohalvauksen ja vietiin ambulanssilla sairaalaan. Perheen
lämpimän hoidon tuella hän osoitti hiukan toipumisen merkkejä kirsikan kukkien aikana,
mutta toukokuussa puiden tullessa lehtiin hän menehtyi. Perheessäni isäni oli parhaiten ym-
märtänyt ja seurannut minun elämääni. Hänen poismenonsa pani minut mietiskelemään en-
tistäkin syvemmin kuolemaa ja sen vastakohtana elämää. Maaliskuun 8. päivänä, jona isäni
sai infarktin, alkoi minun ja vaimoni kasteopetus.

Poikani kasteesta lähtien ympärilläni tapahtui siis toistuvasti asioita, jotka paljastivat minun
syntini ja johtivat minua tekemään parannuksen. Lokakuun 7. päivänä sain vaimoni kanssa
päästä osalliseksi kasteen armosta molempien lasteni siunatessa sitä läsnäolollaan. Jeesuksen
Kristuksen ristin kuoleman sovitustyön ja ylösnousemuksen tähden saimme syntimme an-
teeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämään. Saamme vaeltaa evankeliumin varassa. Tyttä-
remme on myös etsijä, joka saa lähitulevaisuudessa kasteen. Näin saamme koko perhe vael-
taa yhdessä Kristuksen kanssa, elää uskossa ja toivossa.

Lopuksi haluan ylistää Isän Jumalan nimeä siitä, että hän johdatti minut pelastukseen.
(11.11.2001)

Entä sinä?

Onko Herra jo saanut johtaa sinut synnin tuntoon ja syntien tunnustamisen kautta
Jeesuksen sovitustyön turviin, anteeksiantamuksen omistamiseen ja Jumalan lap-
sen perinnön omistajaksi? Ellei vielä, niin Herra kutsuu sinua tänään parannukseen
ja kääntymään Hänen puoleensa.

Jos tunnet jo Jeesuksen omana Herranasi ja Vapahtajanasi, niin Herra kutsuu sinut
syvempään parannukseen, jossa suostut Hänen lakinsa murrettavaksi, jotta Herra
voisi käyttää sinuakin herätyksen välikappaleena monien ihmisten pelastukseksi.